

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. V.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Tauberem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 207/34, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Náčelník generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2001-2/2015-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 Ad 4/2015 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2001-2/2015-1304, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 138/2015, kterým velitel Velitelství výcviku - Vojenské akademie Vyškov (dále jen „prvostupňový orgán“) podle § 21a zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), zrušil žalobci ke dni 30. 6. 2015 služební poměr vojáka z povolání ve zkušební době.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný odmítl, že by žalobci nebyly poskytnuty podklady rozhodnutí a že by prvostupňový orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný zdůraznil, že se jednalo o zrušení služební poměru vojáka ve zkušební době, které je jednostranným právním úkonem, jenž může služební orgán provést i bez udání důvodů, proto spis obsahoval pouze protokol o řízení a návrh na zánik služební poměru, s nimiž byl žalobce prokazatelně seznámen. Další podklady rozhodnutí nebyly opatřovány,

tudíž jejich existenci žalobce dle žalovaného presumuje mylně. Právo vyjádřit se a označovat důkazy k podpoře svých tvrzení bylo žalobci dle žalovaného plně zachováno a nevyklučuje je ani skutečnost, že bylo rozhodnutí ve věci vydáno týž den, kdy bylo řízení zahájeno. Žalobcem vyžadovanou přiměřenou lhůtu dle § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zákon nestanoví a v případě řízení tohoto typu není ani potřebná. Dále žalovaný odmítl námitku, že nebylo řádně provedeno oznámení o zahájení řízení, neboť bylo provedeno v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu ústním prohlášením zaznamenaným v protokolu, přičemž dle § 46 odst. 3 správního řádu je připuštěno i spojení tohoto oznámení s jiným úkonem, jímž bylo v posuzovaném případě seznámení žalobce s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jelikož prvostupňový orgán v souladu s § 21a zákona o vojácích z povolání nesdělil důvod zrušení služebního poměru ani žalovanému, nemohl žalovaný tyto důvody přezkoumávat ani hodnotit.

[3] Rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 Ad 4/2015 – 47, Krajský soud v Brně zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud přirovnal institut zrušení služebního poměru ve zkušební době k obdobnému institutu v pracovněprávních vztazích. Právní úprava obsažená v zákoně o vojácích z povolání je sice dle názoru krajského soudu přísnější, než úprava zákoníku práce, neboť se o zrušení pracovního poměru vojáka z povolání vede správní řízení a rozhodnutí služebního orgánu musí být vojáku doručeno nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout, avšak co do svého smyslu je institut zkušební doby v obou právních předpisech podobný a slouží stejnému účelu, tedy ochraně a možnosti obou stran v zákonem přesně ohraničeném časovém období tento vztah bez udání důvodu ukončit. Krajský soud zdůraznil, že obsahu rozhodnutí je nutné přizpůsobit také nároky na úkony činěné v předmětném správním řízení. Z logiky věci nelze dle krajského soudu v případě zrušení služebního poměru ve zkušební době vyžadovat po služebním orgánu, aby zjišťoval rozhodné skutkové okolnosti, shromažďoval podklady a důkazy, ani aby konkrétní důvody pro zrušení služebního poměru činil součástí odůvodnění svého rozhodnutí. Nedůvodnou shledal krajský soud námitku nikoli řádně zahájeného řízení, neboť dle obsahu správního spisu bylo řízení v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno dne 24. 6. 2015 ústním prohlášením prvostupňového orgánu, jehož obsah je zachycen v protokolu ze dne 24. 6. 2015, který žalobce podepsal a převzal. Obsah téhož protokolu svědčí také o nedůvodnosti námitky neseznámení žalobce s obsahem spisu, který obsahoval toliko návrh na zánik služebního poměru ve zkušební době a samotný protokol. Protokol ze dne 24. 6. 2015 vyvrací také námitku nemožnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce se k věci vyjádřil a obsah jeho vyjádření protokol zachycuje. Spisová dokumentace nebyla následně prvostupňovým orgánem před vydáním rozhodnutí doplňována. Názor žalobce, že důvody pro zrušení služebního poměru ve zkušební době musejí být patrné ze spisové dokumentace, dle závěru krajského soudu odporuje § 21a zákona o vojácích z povolání. Tyto důvody sice fakticky existovat mohou, služební orgán však není povinen je žalobci sdělovat, shromažďovat o nich podklady ani činit tyto důvody součástí odůvodnění rozhodnutí. Vyhotovení rozhodnutí téhož dne, kdy došlo k zahájení správního řízení, tudíž nelze prvostupňovému orgánu vytýkat. Procesní pochybení neshledal krajský soud ani v neposkytnutí lhůty žalobci k uplatnění jeho práv (nahlížet do spisu, navrhnout důkazy a zvolit si právního zástupce), neboť není zřejmé, jakým způsobem by i případné poskytnutí lhůty mohlo výsledek daného správního řízení zvrátit, či ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem se krajský soud vyslovil také k námitkám uplatněným v replice, kdy poukázal na skutečnost, že případný omyl prvostupňového orgánu, na jehož možnost žalobce usuzoval, mohl při své rozhodovací činnosti napravit žalovaný.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, zejména se nezabýval otázkou, zda byly stěžovateli poskytnuty lhůty pro uplatnění práv účastníka a jaké, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, již však krajský soud nezohlednil.

[5] Nepřezkoumatelný je dle stěžovatele i rozsudek krajského soudu, neboť z něj není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou stěžovatelovu argumentaci. K žalobním námitkám porušení práva stěžovatele nahlížel do spisu, navrhopat v řízení důkazy a zvolit si právního zástupce krajský soud toliko vyloučil vliv těchto okolností na zákonnost napadeného rozhodnutí poukazem na skutečnost, že obsah řízení korespondoval jeho předmětu, aniž by se namítanými procesními pochybeními dále zabýval. Stejně tak krajský soud nevyhodnotil, zda byla stěžovateli poskytnuta náležitá lhůta k uplatnění procesních práv, ale rovnou zpochybnil vliv takové lhůty na další řízení. Krajský soud nevzal v úvahu, že koncentrace celého řízení do jediného okamžiku vyloučila reálnou možnost uplatnění jakýchkoli jeho procesních práv, zejména ústavně zaručeného práva na právní pomoc. Z § 39 odst. 1 a § 40 odst. 1 správního řádu lze dovodit, že počátek běhu lhůt pro uplatnění práv stěžovatele ani nemohl nastat. Rovněž při vypořádání námítky nemožnosti stěžovatele využít práv dle § 36 odst. 3 správního řádu nevzal krajský soud v úvahu, že mezi zahájením řízení a vydáním rozhodnutí prvostupňovým orgánem neuplynula žádná doba. Tvrzení krajského soudu, že není zřejmé, jak by případné poskytnutí lhůty stěžovateli mohlo zvrátit výsledek daného správního řízení, je spekulativní. Krajskému soudu nepřisluší předjímat obsah případného vyjádření stěžovatele ani jeho vliv na dané správní řízení. Z § 144 zákona o vojácích z povolání je zřejmé, že zákonodárce chtěl v řízení podle § 21a téhož zákona zachovat postup podle správního řádu, proto je nezbytné trvat na dodržení všech institutů, na kterých je správní řízení založeno. Krajský soud tudíž nesprávně připodobnil řízení o skončení služebního poměru ve zkušební době obdobnému pracovněprávnímu institutu. Procesní práva účastníka řízení nelze odkazem na účel institutu zkušební doby obcházet.

[6] Dále stěžovatel tvrdil, že se teprve v řízení před krajským soudem dozvěděl, že k zahájení správního řízení došlo na telefonický pokyn z Odboru řízení lidských zdrojů Sekce státního tajemníka. Záznam o uvedeném telefonickém hovoru však není v rozporu s § 17 správního řádu součástí správního spisu. Ke zrušení služebního poměru stěžovatele došlo těsně před slavnostním vyřazením, v jehož rámci stěžovatel, jakožto jeden z 12 z celkového počtu 350 vojáků, nacvičoval i své převzetí ocenění za výsledky v kurzu základní přípravy. Až v řízení před soudem tak shledal, že se v jeho případě patrně jednalo o omyl vyplývající ze záměny jmen s jiným vojákem, přičemž tuto námitku nemohl v důsledku zkrácení svých práv v průběhu správního řízení uplatnit.

[7] Rozsah účinků právní moci rozhodnutí dle stěžovatele zřetelně nebyl prvostupňovému orgánu znám, jelikož v rozkazu ze dne 30. 6. 2015 konstatoval, že k zániku služebního poměru stěžovatele došlo podle § 18 písm. h) zákona o vojácích z povolání ukončením služebního poměru na vlastní žádost ve zkušební době. Podle citovaného ustanovení však zaniká služební poměr vojáka ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při posouzení realizace práv stěžovatele je třeba mít na zřeteli předmět daného správního řízení, jímž je zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodů. Pojmově se jedná o jednostranný právní úkon,

u kterého není třeba cokoli zdůvodňovat. Dále zdůraznil jednotnost správního řízení a možnost stěžovatele realizovat svá procesní práva v odvolacím řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 21a zákona o vojácích z povolání „[s]lužební orgán nebo voják může zrušit služební poměr ve zkušební době i bez uvedení důvodu. Služební poměr zaniká posledním dnem kalendářního měsíce, ve kterém bylo doručeno vojákovi rozhodnutí služebního orgánu o zrušení služebního poměru ve zkušební době nebo ve kterém bylo služebnímu orgánu doručeno písemné oznámení vojáka o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Rozhodnutí nebo písemné oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době musí být doručeno druhé straně nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout.“

[15] Podle § 144 zákona o vojácích z povolání „[n]a řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje § 10 až 12, § 14, § 33 odst. 2 písm. c), hlava XI části druhé a § 175 správního řádu.“

[16] Podle § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání „[v] řízení ve věcech služebního poměru se rozhoduje o zrušení služebního poměru ve zkušební době.“

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel vymezil jako nedostatečné vypořádání žalobní námitky nemožnosti stěžovatele nahlížet před vydáním rozhodnutí do spisu, navrhopvat v řízení důkazy a zvolit si právního zástupce. Nepřezkoumatelným označil stěžovatel rozsudek krajského soudu rovněž z důvodu absentujícího závěru o tom, zda mu byla prvostupňovým orgánem poskytnuta náležitá lhůta k uplatnění jeho procesních práv.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud shledává vypořádání uvedených žalobních námitek krajským soudem dostatečným. Krajský soud se stěžovatelem namítanými procesními vadami zabýval na straně 8 rozsudku, kde odkázal na předchozí pasáže rozsudku, v nichž uvedl, že obsahu rozhodnutí je nutné přizpůsobit také nároky na úkony činěné v předmětném správním řízení, což dle závěru krajského soudu v posuzované věci splněno bylo, neboť způsob a obsahová náplň vedeného správního řízení zcela odpovídaly jeho předmětu. V důsledku uvedeného pak krajský soud neshledal způsobnost uvedených skutečností ovlivnit zákonnost rozhodnutí o zrušení služebního poměru vojáka ve zkušební době bez uvedení důvodu.

[19] Stěžovatel vychází z nesprávného východiska, že předpokladem toho, aby správní soud mohl dospět k závěru, že tvrzená procesní vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, je vyhodnocení této vady. Z § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. však vyplývá, že „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu je dle citovaného ustanovení možné pouze za současného splnění dvou podmínek, a to existence vady řízení, a dále zdůvodnění, že tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dospěje-li proto krajský soud k závěru, že žalobcem namítané procesní pochybení by ani v případě jeho prokázání nemohlo s ohledem na okolnosti posuzované věci zákonnost rozhodnutí ovlivnit, bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie zabývat se tím, zda a v jaké konkrétní podobě k procesní vadě vůbec došlo. Rozsudek krajského soudu proto tvrzenou nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí.

[20] Nejvyšší správní soud také neshledal, že by se krajský soud dopustil stěžovatelem tvrzené vady řízení spočívající v přezkoumání nepřezkoumatelného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se v posledním odstavci str. 5 rozsudku zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů a vyhodnotil tento žalobní bod nedůvodným. Nejvyšší správní soud se s uvedeným závěrem krajského soudu zcela ztotožňuje, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá jeho postoj k odvolacím námitkám ve smyslu § 68 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 správního řádu.

[21] Stěžovatel rovněž neoprávněně vytýká krajskému soudu, že nevzal v úvahu reálné vyloučení možnosti uplatnění jakýchkoli jeho procesních práv v důsledku soustředění všech úkonů řízení do jediného dne. Krajský soud opakovaně v rozsudku zdůraznil, že průběh řízení, jakož i rozsah správního spisu, zcela odpovídaly obsahu rozhodnutí, které bylo v tomto řízení vydáno. Při hodnocení, zda prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, který stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje, krajský soud v souladu s obsahem protokolu ze dne 24. 6. 2015 konstatoval, že stěžovatel svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí využil, tudíž obsah správního spisu důvodnost této námítky vyvrací.

[22] Ze správního řádu nevyplývá žádná minimální možná délka trvání správního řízení. Podle § 39 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí.“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán může v zájmu efektivity a hospodárnosti řízení určit účastníku přiměřenou lhůtu k provedení úkonu. Zásadně se tak nejedná o stanovení lhůty pro realizaci procesního práva, nýbrž o stanovení lhůty pro provedení procesního úkonu. V posuzované věci však nebyl prvostupňovým orgánem po stěžovateli žádný procesní úkon vyžadován,

proto je argumentace § 39 a § 40 odst. 1 správního řádu nepřipadná. Požadavek poskytnutí přiměřené doby k realizaci procesního práva je sice legitimní, avšak s ohledem na rozsah správního spisu, který v posuzované věci obsahoval nad rámec pořizovaného protokolu o jednání pouze jednostránkový návrh na zánik služebního poměru zrušením ve zkušební době, vyhotovený dne 24. 6. 2015 náčelníkem institutu přípravy zahraničních operací a speciální přípravy, nebyla doba poskytnutá prvostupňovým orgánem k uplatnění práva seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu nepřiměřená. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na skutečnost, že se dle obsahu protokolu ze dne 24. 6. 2015 stěžovatel poskytnutí delší lhůty po prvostupňovém orgánu nedomáhal (domáhal se toliko seznámení s podklady rozhodnutí). V této souvislosti vyslovený závěr krajského soudu, že není zřejmé, jak by delší lhůta k uplatnění všech stěžovatelových procesních práv mohla zvrátit obsah výsledného rozhodnutí, je zcela logický. Stěžovatel totiž v žalobě netvrdil, jaký konkrétní úkon, způsobilý zabránit vydání pro něj nepříznivého rozhodnutí, hodlal v řízení před prvostupňovým orgánem učinit.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud shodně s žalovaným připomíná, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 – 198, který se sice týkal propuštění ze služebního poměru podle zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ale je možno jej v řešené otázce vztáhnout i na projednávanou věc. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení. Tato řízení se tedy pojímají dohromady, ve svém komplexu. Stejně tak potom jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí povstálá v jednotlivých fázích řízení (rozhodnutí prvního stupně, rozhodnutí odvolací). Výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze proto přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu nečinilo tyto výtky bezpředmětnými.*“ K těmto závěrům Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, nebo v rozsudku dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 – 98. Vztaženo na posuzovaný případ lze konstatovat, že proběhlo-li řízení před prvostupňovým orgánem dle názoru stěžovatele překotně a neposkytlo mu tak dostatečný prostor k uplatnění jeho procesních práv, nelze totéž tvrdit o řízení vedeném žalovaným, který vydal rozhodnutí až po třech měsících od podání odvolání stěžovatelem. V odvolacím řízení tak mohl stěžovatel bezesporu v plném rozsahu svá procesní práva uplatnit.

[24] Nejvyšší správní soud dále považuje za nezbytné uvést, že stěžovatel (viz zejména bod III., odst. 1 žaloby) zřetelně zastává názor, že správní orgán je v případě zrušení služebního poměru ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání sice osvobozen od povinnosti uvést důvod zrušení služebního poměru v odůvodnění rozhodnutí, avšak je povinen shromáždit ve spise takové podklady, z nichž bude tento důvod pro dotyčného vojáka možné seznat, či alespoň dovodit. Tento názor je však dle závěru Nejvyššího správního soudu mylný.

[25] Správní orgán při zjišťování skutkového stavu vychází z obecného ustanovení § 3 správního řádu, podle něž „*[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ Jedná se o zakotvení zásady materiální pravdy. K jednomu z limitů zásady materiální pravdy se pak Nejvyšší správní soud vyslovil již např. ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, v němž uvedl, že „*[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z roku 2004 (dále jen "správní řád"), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu,*

pokračování

v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. “Prvostupňovému orgánu proto nelze v posuzované věci vytýkat, že nad rámec návrhu a protokolu o jednání neopatřil žádné další podklady, neboť pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání je jediným nezbytným zjištěním to, zda se jedná o vojína ve zkušební době. Tato skutečnost nebyla a není spornou. Opatřování podkladů, z nichž by byl zjistitelný či dovoditelný skutečný důvod ukončení služebního poměru, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, jakož i v přímém rozporu s účelem § 21a zákona o vojácích z povolání, který umožňuje ukončit služební poměr ve zkušební době bez uvedení důvodů.

[26] Přirovnal-li krajský soud institut zrušení služebního poměru ve zkušební době k pracovněprávnímu institutu zrušení pracovního poměru ve zkušební době dle § 66 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, učinil tak se současným zdůrazněním odlišného procesního režimu dle zákona o vojácích z povolání (viz str. 6 rozsudku krajského soudu). Paralele užití krajským soudem tudíž nelze ničeho vytknout, neboť účel zkušební doby samotné je bezesporu v obou porovnávaných předpisech shodný.

[27] Lze shrnout, že ačkoli z citovaného § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání vyplývá, že rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době je vydáváno v řízení, na které se dle citovaného § 144 zákona o vojácích z povolání vztahuje subsidiárně správní řád, skutečnost, že lze ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání zrušit služební poměr i bez uvedení důvodu, významně průběh tohoto řízení, jakož i podobu úkonů v jeho rámci učiněných a obsah pořizovaného správního spisu, determinuje. Jakkoli je lidsky pochopitelné, že nesdělení důvodů, které vedly k ukončení služebního poměru ve zkušební době, není pro stěžovatele příjemné, nelze se zdůvodnění, které absentuje v souladu s hmotněprávní normou, domáhat pomocí nástrojů procesního práva.

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli rovněž nelze přisvědčit, že se teprve v řízení před krajským soudem dozvěděl, že ke zrušení jeho služebního poměru prvostupňovým orgánem došlo na telefonický pokyn. Zmínka o telefonátu z Odboru řízení lidských zdrojů Sekce státního tajemníka byla uvedena ve stanovisku prvostupňového orgánu ze dne 13. 7. 2015 k podanému odvolání dle § 88 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány nebyly povinny stěžovatele se stanoviskem k odvolání seznamovat, neboť se jedná o dokument sloužící pouze pro vlastní potřeby žalovaného a nejedná se o podklad rozhodnutí. S obsahem této listiny se však mohl stěžovatel seznámit v rámci využití práva nahlížet do spisu nejen před podáním žaloby, nýbrž dokonce ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného. Povinnost správního orgánu učinit úřední záznam o telefonních hovorech uskutečněných mezi jeho jednotlivými úředními osobami či organizačními složkami, pokud obsah těchto hovorů není podkladem rozhodnutí, z § 17 správního řádu v žádném případě nevyplývá. Přestože tvrzení, že z důvodu výborných výsledků v kurzu základní přípravy bylo ukončení služebního poměru stěžovatele patrně omylem vzniklým záměnou jmen vojínů, uplatnil stěžovatel jako opožděný žalobní bod v replice k vyjádření žalovaného ze dne 23. 8. 2017, krajský soud se s ním na str. 9 rozsudku nad rámec nutného odůvodnění vypořádal. V kasační stížnosti stěžovatel svou spekulativní námitku pravděpodobné záměny jmen vojínů toliko zopakoval, aniž by reflektoval její vypořádání krajským soudem.

[29] Stěžovatelem zmíněná další pochybení prvostupňového orgánu, jichž se měl dopustit v navazujících úkonech (viz odst. [7] výše), nemohla mít na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žádný vliv, proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu